

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.529 van 28 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 16 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LE MAREC, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het vluchtrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, behorende tot de Tungur-stam, en geboren en getogen in het dorp Oum Layouna bij Kutum, in Noord-Darfur. Volgens uw verklaringen voerden de Soedanese luchtmacht en de Janjaweed (=Arabische militie) op 18 juni 2003 een aanval uit op Oum Layouna. U was op dat moment op tocht met de kamelen. Toen u twee weken later terugkeerde, was uw dorp verwoest. Er werden tijdens de aanval ongeveer dertig personen gedood. Sommige van uw familieleden waren gevlucht. Op 19 september 2003 was er opnieuw een aanval op Oum Layouna door de Soedanese luchtmacht en de Janjaweed. Er werden tien à twaalf personen gedood. Ook deze keer was u op tocht met de kamelen samen met vier andere

herders. Toen jullie op 8 oktober 2003 terugkeerden, was het dorp verlaten. Alle dorpelingen waren naar Tsjaad gevlucht. Op 10 oktober 2003 kwam Sadiq (R.), de eigenaar van de kamelen die in Al Fasher woonde, jullie opzoeken. Hij zei dat jullie met de kamelen naar Dar Zagawa moesten vertrekken. Daar werden jullie echter regelmatig aangevallen door de Janjaweed die de kamelen wilden stelen. In april 2004 probeerde u de grens met Tsjaad over te steken. Dat lukte niet en u keerde terug naar Dar Zagawa. In mei 2005 besloot Sadiq (R.) dat het te gevaarlijk werd in Dar Zagawa door de aanvallen van de Janjaweed. Jullie moesten met de kamelen naar Egypte gaan. Na een tocht van veertig dagen onder begeleiding van zes gidsen, kwamen jullie op 25 juli 2005 in Aswan in Egypte aan. Sadiq verkocht zijn kamelen daar op de markt. U verkocht ook drie van uw eigen kamelen. Met dat geld reisde u per trein naar Cairo waar u op 28 juli 2005 asiel aanvraagde bij het bureau van de Verenigde Naties. Uw aanvraag werd echter onmiddellijk geweigerd. Daarop nam u samen met andere Soedanezen deel aan een demonstratie op straat voor het bureau van de Verenigde Naties. Gedurende vijf maanden verbleef u er in een tentenkamp met duizenden Soedanese vluchtelingen. Op 30 december 2005 bestormde de politie het kamp. Vele Soedanese vluchtelingen werden gearresteerd en zouden gedeporteerd worden naar Soedan. U slaagde er echter in te vluchten door de hulp van een Soedanees die reeds vele jaren in Egypte woonde, Taha (M.) genaamd. Hij verborg u in zijn appartement en zocht voor u een smokkelaar. U verliet Egypte per boot vanuit Port Said op 16 januari 2006. Op 24 januari 2006 kwam u in België aan waar u op 25 januari 2006 asiel aanvraagde.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Niettegenstaande het Commissariaat-generaal (CGVS) op 22 mei 2006 uw asielaanvraag ontvankelijk verklaarde, dient nu, in de fase van het onderzoek ten gronde, door het CGVS te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en voor het Commissariaat-generaal (CGVS) in dringend beroep (DB) en ten gronde (TG) bevatten immers een aantal tegenstrijdige en incoherente verklaringen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Allereerst legde u tegenstrijdige en incoherente verklaringen af met betrekking tot de eerste aanval op uw dorp Oum Layouna op 18 juni 2003 door de Janjaweed (=Arabische militie).

Zo verklaarde u voor de DVZ dat er tijdens de aanval op Oum Layouna op 18 juni 2003 ongeveer dertig à veertig dorpsgenoten gedood werden (zie gehoorverslag DVZ, dd. 09/03/2006, punt 41). Voor het CGVS in het interview in dringend beroep stelde u daarentegen dat er tijdens deze aanval tien à vijftien personen omkwamen (zie gehoorverslag DB, dd. 28/04/2006, p. 16). In het interview ten gronde beweerde u dan weer dat er dan ongeveer dertig personen gedood werden (zie gehoorverslag TG, dd.

24/07/2006, p. 7). Toen u tijdens het interview ten gronde met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde u zich vergist te hebben in het interview in dringend beroep (zie gehoorverslag TG, p. 7). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u ook al tijdens het interview in dringend beroep met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd en u er dan gewoon bij bleef dergelijke verklaringen niet afgelegd te hebben voor de DVZ (zie gehoorverslag DB, p. 18).

In het interview in dringend beroep kon u verder vijf namen opgeven van dorpsgenoten die gedood werden tijdens de aanval op 18 juni 2003, onder wie vier mannen (zie gehoorverslag DB, p. 16-17). In het interview ten gronde verklaarde u dat er vooral vrouwen en kinderen gedood werden en kon u slechts drie namen van vrouwen opgeven. U beweerde uitdrukkelijk geen namen van mannen te kennen die tijdens deze aanval gedood werden (zie gehoorverslag TG, p. 7).

Tenslotte verklaarde u in het interview in dringend beroep dat de stad Kutum ook op 18 juni 2003 werd aangevallen (zie gehoorverslag DB, p. 17). In het interview ten gronde beweerde u dat een aantal buurdorpen van Oum Layouna eveneens werden aangevallen op 18 juni 2003. U stelde expliciet dat Kutum die dag echter niet werd aangevallen (zie gehoorverslag TG, p. 8).

Voorts dienen een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld te worden met betrekking tot de tweede aanval op Oum Layouna op 19 september 2003 door de Janjaweed (=Arabische militie).

In het interview in dringend beroep verklaarde u dat er tijdens deze aanval dertig personen werden gedood (zie gehoorverslag DB, p. 18). In het interview ten gronde stelde u daarentegen dat er ongeveer 10 à 12 slachtoffers waren (zie gehoorverslag TG, p. 10).

Verder kon u tijdens het interview in dringend beroep zes van uw dorpsgenoten die tijdens deze aanval waren omgekomen bij naam noemen (zie gehoorverslag DB, p. 18). Toen u tijdens het interview ten gronde opnieuw gevraagd werd om namen van slachtoffers van deze aanval op te geven, kon u enkel het dorpshoofd Sheikh Adam Yacoub vermelden. U verklaarde geen namen te kennen van andere slachtoffers (zie gehoorverslag TG, p. 10).

Andere uiteenlopende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Zo verklaarde u voor de DVZ dat u samen met vier andere herders verantwoordelijk was voor de kudde kamelen van de handelaar Sadik (R.) (zie gehoorverslag DVZ, punt 41). In het interview in dringend beroep stelde u in strijd met voorgaande verklaringen dat u samen met drie andere herders verantwoordelijk was voor de kudde, namelijk Zakaria (A.), Adam (Y.) en Abaker (R.). U verklaarde dat ze afkomstig waren van de naburige dorpen Hillat Al Ibrahim en Hillat Al Yacoub (zie gehoorverslag DB, p. 20). In het interview ten gronde beweerde u dan weer dat u samen met vier andere herders verantwoordelijk was voor de kamelen, namelijk El Rachid, Bakkar, Zakaria en Abbas. U verklaarde dat ze in de naburige dorpen Oum Habila en Um Seroum woonden (zie gehoorverslag TG, p. 9). Toen u tijdens het interview ten gronde met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U bleef er gewoon bij dergelijke verklaringen niet afgelegd te hebben in het interview in dringend beroep (zie gehoorverslag TG, p. 9), wat evenwel niet blijkt uit het administratieve dossier.

Verder verklaarde u in het interview in dringend beroep dat Sheikh Moussa het dorpshoofd van Oum Layouna was (zie gehoorverslag DB, p. 15). In het interview ten gronde stelde u daarentegen dat Sheikh Adam Yacoub het dorpshoofd was van Oum Layouna (zie gehoorverslag TG, p. 5-6). Toen u tijdens het interview ten gronde met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U bleef er gewoon bij dergelijke verklaringen niet afgelegd te hebben in het interview in dringend beroep (zie gehoorverslag TG, p. 6). Dit blijkt echter niet uit het administratieve dossier.

Tenslotte is het uiterst merkwaardig dat u in het interview in dringend beroep herhaaldelijk verklaarde dat u buiten Taha Mahjoub geen namen kende van andere Soedanezen die ook deelnamen aan de demonstratie voor het bureau van de Verenigde Naties in Caïro (zie gehoorverslag DB, p. 30, 32). In het interview ten gronde

kon u daarentegen wel vier namen opgeven van andere Soedanezen die deelnamen aan deze demonstratie. U voegde er nog aan toe dat deze personen afkomstig waren van Kutum (zie gehoorverslag TG, p. 15-16).

Bovenstaande vaststellingen tonen in voldoende mate aan dat er niet langer geloof kan gehecht worden aan de asielmotieven waarop u zich beroept.

Tot slot legde u geen documenten voor waaruit uw identiteit of nationaliteit zou kunnen blijken. Uw reisweg kan evenmin worden nagegaan bij gebrek aan enig document terzake.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat, gezien de situatie in uw regio van herkomst, het in de huidige omstandigheden niet is aangewezen dat u naar Darfur zou worden teruggeleid."

3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 1951, in samenlezing met de artikelen 48, 49 en 52 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij is van oordeel dat hij wel degelijk aan de voorwaarden van deze artikelen voldoet gezien hij zich buiten het land van herkomst bevindt en een gegronde vrees voor vervolging koestert, waarbij hij stelt niet de minste bescherming te zullen genieten bij een eventuele terugkeer naar zijn land. Verzoeker argumenteert dat de plaatselijke Afrikaanse bevolking onderdrukt wordt door de Soedaneese autoriteiten, geholpen door Arabische milities, de Janjaweed, en dat de situatie in Darfur in het geheel niet veilig is, zelfs niet in de vluchtelingenkampen. Volgens verzoeker is de Commissaris-generaal het er zelf mee eens dat de regio te gevaarlijk is, gelet op de laatste alinea van de bestreden beslissing aangaande de terugleiding.

Verzoeker argumenteert verder dat hij vervolgd wordt omwille van één van de criteria van voormelde Conventie gezien hij een Afrikaanse Soedanees is, afkomstig van Darfur, waar een hevig conflict woedt tussen de rebellenbeweging en de regering, bijgestaan door de Janjaweed, die de Afrikaanse bevolking niet als volwaardige Soedanezen beschouwen. Hij betoogt dat de hij de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst niet kan invoeren en dat de mensenrechten niet worden gewaarborgd. Verzoeker stelt dat het algemeen bekend is dat het zogenaamde vredesbestand in de praktijk niet werkt.

Verder werpt verzoeker de schending op van de motiveringsplicht, alsook van het redelijkheidsbeginsel. Hij argumenteert dat de bestreden beslissing gebaseerd is op tegenstrijdigheden die in wezen geen tegenstrijdigheden zijn of alleszins te miniem zijn om de afwijzende beslissing te rechtvaardigen.

Aangaande het aantal mensen dat omgekomen was tijdens de aanvallen op 18 juni en 19 september 2003, betoogt verzoeker dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde, doch dat het een loutere vergissing betrof, die hij enkele dagen na het gehoor, zowel per fax als aangetekend, heeft rechtgezet, waarbij hij heeft uitgelegd dat hij de feiten van de twee aanvallen op zijn dorp in het interview over de ontvankelijkheid per vergissing door elkaar gehaspeld heeft. Een kopie van het faxbericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) werd bij het verzoekschrift gevoegd.

Wat betreft de namen van de omgekomen personen, wijst verzoeker erop dat zijn raadsman op het einde van het interview ten gronde duidelijk heeft uitgelegd dat hij de namen niet opnieuw durfde te geven, uit angst om de namen en dat door elkaar te halen. Bovendien is het volgens verzoeker niet evident om drie jaar na de feiten nog exact te weten wie bij welke

aanval gestorven is, te meer daar bij de twee aanvallen samen een veertig à vijftig mensen omkwamen.

Verzoeker bevestigt dat de naburige stad Kutum slechts éénmaal werd aangevallen samen met zijn dorp. Hij voegt hieraan toe dat een incoherentie omtrent de datum van de aanval niet zwaarwichtig genoeg is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen over het aantal herders met wie hij samen verantwoordelijk was voor de kudde, voert verzoeker aan dat er gedurende het interview in dringend beroep een misverstand is ontstaan, dat evenwel nog tijdens het interview werd uitgeklaard. De tolk zou ten onrechte twee namen vertaald hebben als één naam, waardoor het leek alsof er sprake was van drie herders. Later zou verzoeker bevestigd hebben dat het wel degelijk om hem en vier andere herders ging. Dit zou ook uit de nota's van de raadsman blijken.

Verzoeker stelt verder dat Sheikh Moussa en Adam Yacoub één en dezelfde persoon betreft, gezien Moussa de voornaam is en Adam Yacoub de naam.

Waar verzoeker tijdens het interview in dringend beroep geen namen gaf van andere Soedanezen die deelnamen aan de demonstratie voor de VN in Caïro, terwijl hij die later in het interview ten gronde wel deed, stelt hij dat dit louter bijkomende informatie betreft en dat hij na het eerste interview tijd heeft gehad om verder na te denken over deze vraag, waarna hij ten gronde wel enkele namen kon geven. Hij argumenteert dat hij niemand kende toen hij zich pas bij de demonstranten aansloot en pas na een verblijf van enkele maanden wel kennis heeft kunnen maken met enkele mensen van zijn regio.

Verzoeker merkt op dat hij wel een geboorteakte heeft gehad, maar dat deze vernietigd werd toen zijn dorp afgebrand werd. Verder heeft hij nooit enig ander identiteitsdocument gehad. Hij wenst erop te wijzen dat dit punt in het interview ten gronde voor het CGVS niet aan bod kwam en hierover enkel vragen gesteld werden voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) en tijdens het interview over de ontvankelijkheid voor het CGVS. Hij betoogt dat zijn afkomst uit zijn verklaringen kan afgeleid worden, nu hij ettelijke vragen over zijn geboorteland heeft moeten beantwoorden.

Verzoeker stelt dat het tweede interview voor het CGVS enkel tot doel heeft verduidelijking te krijgen omtrent bepaalde aspecten en dus niet de bedoeling heeft om het ganse asielrelaas te herhalen, waardoor het logisch is dat zijn verklaringen niet volledig overeenstemmen. De formele motiveringsplicht zou geschonden zijn.

Ten slotte merkt verzoeker op dat hij amper zes dagen nadat hij de vragenlijst terugstuurde reeds werd opgeroepen voor een gehoor ten gronde en de bestreden beslissing veertien dagen later werd genomen, waardoor dit niet met de nodige zorgvuldigheid zou gebeurd zijn.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., nr. 166.392, 8 januari 2007). Verzoeker geeft niet aan op welke wijze artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 door de bestreden beslissing zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001; R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006; R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007; R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007; R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal personen dat zou zijn omgekomen tijdens de twee verschillende aanvallen op zijn dorp door de Janjaweed. Met betrekking tot de eerste aanval, op 18 juni 2003, verklaarde hij voor de DVZ dat er ongeveer dertig tot veertig personen werden gedood, tijdens het gehoor in dringend beroep tien tot vijftien en het tijdens het gehoor ten gronde ongeveer dertig personen. Aangaande de tweede aanval, op 19 september 2003 had hij het tijdens het gehoor in dringend beroep over dertig doden en ten gronde over tien tot twaalf slachtoffers. Dat het om een vergissing tijdens het gehoor in dringend beroep zou gaan, dewelke hij enkele dagen nadien per fax aan het CGVS zou hebben rechtgezet, kan niet volstaan om deze incoherenties te weerleggen, welke bovendien betrekking hebben op zijn concrete vluchtaanleiding. Verzoeker werd immers reeds tijdens het gehoor in dringend beroep geconfronteerd met het feit dat hij voor de DVZ stelde dat er dertig mensen gedood werden bij de eerste aanval, waarbij hij ontkende dit te hebben verklaard en uitdrukkelijk aangaf dat de betrokken verklaring betrekking had op de tweede aanval. Een vergissing kan niet worden volgehouden (administratief dossier, stuk 11, p. 18).

Dat zijn raadsman tijdens het gehoor een opmerking zou hebben gemaakt omtrent het feit dat verzoeker de namen van de omgekomen personen niet meer durfde te vermelden uit vrees voor incoherenties is niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verweerder wijst er terecht op dat de verklaringen van de raadsman aangaande het niet durven herhalen van de namen niet blijken uit het gehoorverslag. Het aangevoerde tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en de interviews is evenmin dienstig ter weerlegging, te meer daar verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS in staat bleek zich vijf namen te herinneren van slachtoffers van de eerste aanval (administratief dossier, stuk 11, p. 16-17). Tijdens het gehoor ten gronde, dat enkele maanden later plaatsvond, gaf verzoeker drie andere namen op (administratief dossier, stuk 3, p. 7). Ook met betrekking tot de tweede aanval zijn verzoekers verklaringen tegenstrijdig gezien hij tijdens het gehoor in dringend beroep zes namen vernoemde (administratief dossier, stuk 11, p. 18), terwijl hij later ten gronde verklaarde geen namen te kennen van slachtoffers, buiten het dorpshoofd (administratief dossier, stuk 3, p. 10).

Verzoekers *post factum* bewering dat de twee verschillende namen die hij opgaf voor het dorpshoofd, één en dezelfde persoon betreft kan niet worden aangenomen daar hij deze verklaring reeds had kunnen geven tijdens het interview ten gronde, waar hem expliciet gevraagd werd naar de volledige naam van het dorpshoofd en hij geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen. Hij beperkte zich tot de bewering in dringend beroep geen andere naam te hebben gegeven (administratief dossier, stuk 3, p. 6).

Dat de stad Kutum slechts éénmaal samen met zijn dorp zou aangevallen zijn, vormt geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden omtrent de vraag of dit al dan niet het geval was op 18 juni 2003, waardoor ook deze incoherentie overeind blijft.

Aangaande het door verzoeker aangehaalde misverstand met betrekking tot de vraag of hij samen met drie dan wel met vier herders verantwoordelijk was voor de kudde, hetgeen zou moeten blijken uit de nota's van verzoekers raadsman, merkt de Raad op dat deze nota's niet bij het verzoekschrift werden gevoegd en eventuele vertaalproblemen omtrent de namen niet afgeleid kunnen worden uit het gehoorverslag. Zij kunnen hoe dan ook geen afdoende verklaring vormen voor de tegenstrijdigheid aangezien verzoeker éénduidig antwoordde dat er slechts drie andere herders waren, hetgeen niet voor interpretatie vatbaar is (administratief dossier, stuk 11, p. 20).

Verzoekers argumentatie dat hij de demonstranten in het begin niet kende en hij na het gehoor in dringend beroep tijd had hierover na te denken, volstaat geenszins ter verklaring van het feit dat hij aanvankelijk slechts één naam opgaf en verklaarde geen andere namen te kennen (administratief dossier, stuk 11, p. 30, 32), terwijl hij zich tijdens het gehoor ten gronde wel opeens vier andere namen herinnerde (administratief dossier, stuk 3, p. 15-16).

De bestreden beslissing oordeelt, gelet op bovenstaande incoherenties omtrent de kern van verzoekers asielrelaas, op goede grond dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan

worden gehecht. Aangezien verzoeker niet in staat is deze tegenstrijdigheden op afdoende wijze te weerleggen, blijft de bestreden motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen.

Verzoeker beroept zich voor het overige op de algemene veiligheidssituatie in Darfur, zonder deze *in concreto* te betrekken op zijn individuele situatie, hetgeen niet volstaat om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging hard te maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van DVZ en van het CGVS en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4. Uit de informatie die door verweerder bij de nota werd gevoegd blijkt dat het geweld in Darfur, het westen van Soedan, alomtegenwoordig is en dat honderdduizenden burgers er het slachtoffer zijn van een burgeroorlog die honger, verkrachting, ontheemding, moord en etnische zuiveringen veroorzaakt, en waarbij de overheid actief deelneemt aan de gevechten. (rechtsplegingdossier, stuk 6). Aan verzoeker, wiens identiteit en afkomst uit Darfur door verweerder niet worden betwist, dient derhalve de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 juli 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.